

OD ISTOG PISCA

MORITATI I LEGENDE

B o h u m i l H r a b a l

**Služio sam
ENGLISKOG
KRALJA**

Prevela sa češkog
Aleksandra Cimpl Simeonović

■ Laguna ■

Naslov originala

Bohumil Hrabal

OBSLUHOVAL JSEM ANGLICKÉHO KRÁLE

Copyright © 1971, Bohumil Hrabal Estate,
Zürich, Switzerland

Translation copyright © za srpsko izdanje 2026, LAGUNA

**Služio sam
ENGLESKOG
KRALJA**

Sadržaj

Čaša grenadina	9
Hotel <i>Tihota</i>	43
Služio sam engleskog kralja	77
Izgubio sam glavu	121
Kako sam postao milioner.	159
<i>Piščeva beleška</i>	217
<i>O piscu</i>	219

Čaša grenadina

PAŽLJIVO SLUŠAJTE ŠTA ĆU SADA DA VAM KAŽEM!

Kada sam došao u hotel *Prag*, šef mi je zavrnuo levo uvo, povukao me u stranu i rekao: „Ti si ovde malecki, zapamti to! Ništa nisi video, ništa nisi čuo! Ponavljaj za mnom!“ I tako sam rekao da u firmi ništa nisam video i ništa nisam čuo. A šef mi je onda zavrnuo desno uvo i rekao: „Ali zapamti i to da moraš sve da vidiš i sve da čuješ! Ponovi to!“ I tako sam, zbunjen, ponovio da ću sve da vidim i sve da čujem. I tako sam počeo da radim. Svakog jutra u šest sati bili smo svi u špaliru kao na paradi, onda bi došao gospodin hotelijer, s jedne strane tepiha stajali su šef sale i konobari, a na kraju ja, mali, malecki, a s druge strane stajali su kuvari, sobarice, pomoćno osoblje i devojka koja je bila zadužena za escajg, i gospodin hotelijer je prolazio pored nas i gledao da li su nam čisti prsluci, da li su reveri od fraka bez mrlja i da ne nedostaje dugmad, i da li su izglancane cipele, naginjao se da njuhom proveri da li smo oprali noge, pa bi rekao: „Dobar dan, gospodo, dobar dan, dame...“ I više nismo smeli da pričamo ni sa kim, i konobari su me učili

kako se nož i viljuška umotavaju u salvete, a ja sam čistio pepeljare i svakog dana sam morao da očistim metalnu koricu za tople viršle jer sam ih raznosio na železničkoj stanici, naučio me to onaj maleni koji više nije bio mali jer je počeo da radi u sali, ah, koliko je samo molio da i dalje raznosi viršle! To mi je bilo čudno, ali onda sam shvatio. Nisam želeo ništa drugo da radim nego da raznosim viršle pored kompozicije, toliko puta dnevno se desilo da sam prodavao viršle u kifli za krunu i osamdeset, ali putnik bi imao samo dvadeset kruna, ponekad pedeset, a ja kao nisam imao sitno, iako jesam, pa bih samo prodavao dalje, sve dok putnik ne bi skočio u voz i pojurio ka prozoru, pružajući ruku, a ja bih najpre spustio tople viršle i onda bih zveckao sitnim novcem u džepu, ali putnik bi vikao da sitninu zadržim, samo da mu vratim novčanice, i ja sam ih onda polako tražio po džepu, a otpravnik bi već zviždao, i dok se voz polako pokretao, ja bih lagano izvlačio novčanice, trčao pored voza, i kad bi se već voz zahuktao, ja bih podigao ruku i skoro da su novčanice dodirivale prste putnika koji su se protezali iz vagona, neki su se toliko naginjali da je čak neko morao da ih drži za noge u kupeu, jedan je glavom udario u signalni stub, drugi u banderu, ali onda bi se njihovi prsti brzo udaljili, a ja bih ostao zadihani s ispruženom rukom i novcem u njoj, i taj novac bi ostao meni, malo koji putnik se vratio po pare, i tako sam počeo da skupljam novac, za mesec dana već sam imao nekoliko stotina, a na kraju čak i hiljadarku, ali svakog jutra u šest i uveče pred spavanje šef je dolazio da proveri da li sam oprao noge, a već u dvanaest sam morao da budem u krevetu, i tako sam počeo da ne čujem, a da ipak čujem sve, i da ne vidim, a da ipak vidim sve oko sebe, video sam red i poredak, kako je šef bio srećan kada smo naoko bili zavađeni, taman posla da kasirka ide u

bioskop s konobarom, odmah bi dobili otkaz, takođe upoznao sam goste koji su sedeli u kuhinji, za onim stolom za stalne mušterije, svakog dana sam morao da glancam čaše tih tipova, svako je imao svoj broj i svoj znak, čašu s jelenom, čašu s ljubičicama, čašu s gradićem, brušene čaše, debeljuškaste čaše, keramički krčag s oznakom HB čak iz Minhena, i tako je svake večeri dolazilo to odabrano društvo, gospodin notar, šef policijske stanice i suda, veterinar, direktor muzičke škole i industrijalac Jina, i svima sam pomagao da obuku i skinu kapute, a kad bih doneo pivo, svaka čaša je morala da bude tačno ispred onoga kome pripada, i čudio sam se kako bogati ljudi mogu celu noć da pričaju, recimo, o tome kako je iza grada nekada bio mostić, a pored njega topola, i to pre trideset godina, i onda kreće rasprava: jedan kaže da nije bilo mostića, nego samo topola, drugi da nije bilo topole, nego da je tamo bilo samo obično brvno... i tako bi satima pijuckali pivo i raspravljali se, vikali i psovali, ali sve kao u šali i delovalo je kao da će jedan drugom da iskopaju oči, već su preko stola urlali jedni na druge da je bila topola, a ne most, a drugi da je bio most, a ne topola, i onda bi se smirili i sve bi bilo u redu, vikali su samo zato što im je na taj način pivo više prijalo, sledeći put bi se raspravljali o tome koje je pivo najbolje u Češkoj, pa je jedan tvrdio da je to ono iz Protivina, drugi da je to iz Vodnjana, treći iz Plzenja, četvrti opet da je najbolje ono iz Nimburga, peti iz Kruševica, i opet bi se raspravljali, ali svi su se voleli i vikali su samo da bi se nešto dešavalo, da ubiju vreme u te večernje sate... A onda bi se opet gospodin šef stanice nagnuo kad sam mu donosio pivo i šapnuo mi da je gospodin veterinar viđen kod gospođica u klubu *Kod Rajskih*, da je tamo bio u sobi s Jaruškom, a direktor osnovne škole mi je pak šapnuo da jeste bio tamo, ali ne u četvrtak, već u sredu, i to ne s

Jaruškom, već s Vlastom, i tako su se oni celo veče zabavljali pričama o devojkama iz kluba *Kod Rajskih*, ko je tamo bio, a ko nije, a meni je, dok sam slušao te njihove priče, postalo sasvim svedjedno da li je iza grada bila topola i mostić, ili samo topola, ili samo most, te da li je bolje pivo iz Branika ili Protivina, ništa me više nije zanimalo osim da vidim i da čujem kako je to u klubu *Kod Rajskih*. Prebrojao sam novac, a tople viršle sam prodavao tako da sam uvek mogao sebi da ostavim dovoljno para sa strane da jednog dana mogu da odem u klub *Kod Rajskih*, čak sam na stanici znao i da zaplaćem, bio sam mali, savršen mališan, pa su ljudi mahali i ostavljali mi novac misleći da sam siročić. I tako je u meni sazrevao plan da jednog dana, posle jedanaest sati, kad operem noge, pobegnem kroz prozor iz svoje sobice i odem da vidim te Rajske. Taj dan u *Zlatnom Pragu* počeo je burno. Ujutru je došla grupa Cigana, bili su lepo obučeni, navodno kazandžije, i imali su para, pa su seli za sto i naručivali sve najbolje, i kad god bi poručili još nešto, pokazivali su da imaju novac, direktor muzičke škole sedeo je kraj prozora, ali pošto su Cigani vikali, premestio se bliže sredini restorana i nastavio da čita knjigu, mora da je bila izuzetno zanimljiva, jer čak i dok se selio tri stola dalje, on nije prestajao da je čita, rukama je opipavao stolicu da sedne, ali pogled sa knjige nije dizao, a ja sam u to vreme glancao čaše za stalne goste, gledao ih spram svetla, bilo je još jutro, služile su se samo supe i gulaši nekim gostima, ali svi konobari su morali nešto da rade čak i kad nije bilo posla, kao i ja koji sam temeljno glancao čaše, ili šef sale koji je slagao viljuške, a konobar opet premeštao escajg... i tada, kroz čašu sa zlatnim pečatom „Zlatni Prag“, ugledam kako ispod prozora trče besni Cigani, utrčali su u naš *Zlatni Prag*, i već na hodniku su izvukli noževe, i tada je počeo haos, pojurili su ka onim

kazandžijama, ali ovi su reagovali kao da su ih već očekivali, odmah su skočili i vukli stolove, postavljali ih ispred sebe kao štit, ali ipak su dvojica već ležala na podu s noževima u leđima, ovi s noževima nisu samo ubadali već su i sekli, i po rukama, tako da su i stolovi bili puni krvi, ali direktor muzičke škole je i dalje čitao knjigu, smeškao se, a ta ciganska oluja prošla je ne pored njega, nego preko njega, isprskali su mu glavu i knjigu krvlju, dvaput su zarili nož u njegov sto, ali on je i dalje čitao, ja sam se sakrio pod sto i četvoro noške puzio do kuhinje, a Cigani su vrištali, noževi su bleštali, svetlucali kroz *Zlatni Prag* kao zlatne mušice, i onda su Cigani, ne plativši, izašli iz restorana, a na svim stolovima je bila krv, dvojica su ležala na podu, a na jednom stolu su bila dva odsečena prsta, jedno odsečeno uvo i još jedan komad mesa, kad je doktor došao i pregledao ranjene i te delove tela, utvrdio je da je u tom komadu mesa bio mišić sa ramena, jedino je direktor škole sad položio glavu u dlanove, naslonio laktove na sto i čitao dalje svoju knjigu, dok su svi ostali stolovi bili nagurani kod izlaza kao barikada za bekstvo kazandžija, a šef nije znao šta drugo da radi nego da obuče beli blejzer sa epoletama, stane ispred restorana i podignutim dlanovima govori gostima koji su pristizali, nažalost: kod nas je došlo do incidenta, otvaramo tek sutra. Ja sam imao zadatak da se pobrinem za krvave stolnjake na kojima je bilo puno otisaka dlanova i prstiju, i sve sam to morao da iznesem u dvorište i stavim u veliki kazan u pronicu, kuvarica i devojka koja je vodila računa o escajgu morale su sve da isperu i prokuvaju, trebalo je da prostrem stolnjake da se suše, ali nisam mogao da dohvatim konopac, pa je to uradila devojka koja je vodila računa o escajgu, a ja sam joj dodavao vlažne, iscedene stolnjake, i bio sam joj do grudi, i ona se smejala i zadirkivala me, pritisnula bi mi

grudi na lice, kao slučajno, naizmenično, prvo jednu, pa drugu sisu, zamračujući mi vid, a tu je sve mirisalo, kad bi se nagnula da uzme stolnjak iz korpe, mogao sam da virnem dole, među te njišuće grudi, a kad bi se ispravila, grudi bi iz njihanja prešle u stajanje, i onda su mi se obe, i kuvarica i devojka od escajga, smejale i zadirkivale me: sine, koliko ti je godina, jesi li ti napunio četrnaest? A kada? Potom je došao suton, vetar je duvao i stolnjaci u dvorištu su lepršali tako da su izgledali kao paravani koje stavljamo kad je u restoranu svadba ili zatvoren krug prijatelja, i ja sam već sve pripremio, i sve je ponovo blistalo od čistoće, svuda su bili karanfili, a cveće se uvek biralo prema sezoni i donosila se čitava korpa cveća, potom sam otišao da spavam, ali kada je sve utihnulo i u dvorištu su još samo šuštali stolnjaci, kao da razgovaraju međusobno, izgledalo je kao da je dvorište bilo puno muslimskih razgovora, otvorio sam prozor, pa sam klisnuo napolje i između tih stolnjaka se išunjao pored prozorčića do kapije, preskočio je i krenuo niz ulicu, od jedne ulične svetiljke do druge. Sačekao sam u mraku da prođu večernji prolaznici i da izdaleka ugledam zeleni natpis *Kod Rajskih*, stao sam i čekao trenutak, iz unutrašnjosti kuće čuo se orkestar, pa sam skupio hrabrost i ušao, u hodniku je bilo jedno prozorče i nalazilo se toliko visoko da sam morao da se propnem na prste da bih video, a iza stakla je sedela gospođa Rajska i rekla: Šta želite, mladiću?, i ja sam rekao da bih želeo da se zabavim, ona je otvorila, i kad sam ušao, tamo je sedela mlada crnka s podignutom kosom, pušila je i pitala me: šta biste želeli? Ja sam rekao da bih voleo da večeram, a ona na to: da vam donesemo večeru ovde ili u salu, a ja sam se zacrveneo i rekao: ne, ja bih da večeram u *chambre séparée*, a ona me je pogledala, ispustila dug zvižduk i upitala, već znajući odgovor: a s kim? A ja sam pokazao na nju

i rekao: s vama, a ona je odmahнула glavom, pružila mi ruku, i podruku me povelа mračnim hodnikom s crvenim prigušenim svetlima, otvorila je vrata, a unutra su bili mali kanabe, sto, dve plišane fotelje, svetlo je dopiralo iznad zavese iza karniše, i padalo preko plafona kao grančice žalosne vrbe, seo sam, i kad sam napipao novac, dobio sam snagu i rekao: hoćete li večerati sa mnom? I šta ćete da popijete?, a ona je rekla: šampanjac, a ja sam klimnuo, a ona zapljeskala i došao je konobar, doneo bocu, otvorio je, zatim odneo na kredenac, pa doneo čaše i natiočio, i pio sam šampanjac, mehurići su mi išli u nos i kijao sam, a devojka je, tek što mi se predstavila, pila čašu za čašom, pa je ogladnela, a ja sam rekao: da, donesite najbolje što imate, a ona je rekla da voli ostrige, da su ovde sveže, pa smo jeli ostrige, pili smo još šampanjca, onda je počela da me miluje po kosi, pitala me odakle sam, rekao sam da sam iz tako malog sela da sam prvi put video ugalj prošle godine, smejala se i rekla da se udobno smestim, a meni je bilo vruće, pa sam skinuo kaput, a ona je rekla da je i njoj vruće i pitala da li može da skinе haljinu, pomogao sam joj, pažljivo sam složio haljinu na stolicu, onda mi je otkopčala šlic i tada sam znao da *Kod Rajskih* nije samo lepo, ni krasno, ni divno, nego baš rajski, uzela me je za glavu i pritisnula je među grudi, a te grudi su mirisale, zatvorio sam oči kao da mi se spava, toliko je taj miris bio lep, oblici i mekoća kože, spuštala mi je glavu sve niže, i ja sam je mirisao po stomaku, a ona je uzdisala, bilo je to tako zabranjeno lepo da nisam poželeo više ništa drugo, rekao sam sebi: za ovo ću svake nedelje da uštedim po osamsto i više na viršlama, imao sam lep i uzvišen cilj, kao što je tata govorio da uvek treba da imam cilj jer će me on spasti, te ću imati za šta da živim. Ali to je bilo tek pola puta, Jaruska mi je tiho svlačila pantalone, svukla gaće i ljubila me po

slabinama i tada sam odjednom toliko uzdrhtao, bio sam uzbuđen zbog svega što se događa kod Rajskih, da sam se skupčao i rekao: šta to radite, Jaruška? I ona se pribrala, ali kad me je pogledala, nije odustala, uzela ga je u usta, a ja sam pokušavao da je odgurnem, ali ona kao da je poludela, držala ga je u ustima i pomerala glavu sve brže i brže, a onda je došlo do trenutka kad je više nisam odgurivao ni odbijao, nego sam se sasvim opustio, držao je za uši i osećao kako otpuštam sve iz sebe, kako je to nešto potpuno drugačije od onoga kada sam to radio sam, kako ova devojka s lepom kosom zatvorenih očiju iz mene isisava sve, do poslednje kapi, ono što sam ranije sa gađenjem prskao i odbacivao u ugalj u podrumu ili u maramicu u krevetu... kad se podigla, rekla je umornim glasom: a sad iz ljubavi... ali ja sam bio previše ganut i previše mlitav, pa sam se odbranio rekavši: ali ja sam gladan, zar niste i vi gladni? I pošto sam bio žedan, uzeo sam njenu čašu, pokušala je da me spreči, ali nije uspešla, i tako sam se napio iz njene čaše i razočarano je spustio, jer u njoj nije bilo šampanjca, nego žuta limunada, od početka je pila limunadu koju sam ja plaćao kao šampanjac, i to sam tek tada shvatio, nasmešio sam se i naručio još jednu bocu i pošto ju je konobar doneo, sâm sam je otvorio i natočio, onda smo opet jeli, a iz unutrašnjosti lokala čuo se klavir, kad smo ispili bocu i ja već bio pripit, opet sam pao na kolena, položio glavu u njeno krilo, ljubio i jezikom mazio te divne dlačice i vlasi tamo dole i, pošto sam bio lagan, podigla me je ispod pazuha i povukla na sebe, raširila noge i tako sam kao kroz puter prvi put ušao u ženu, ono čemu sam se nadao sada je bilo tu, stiskala me je uz sebe i šaptala mi da se uzdržim, da izdržim što duže, ali sam se samo dva puta pomerio, treći put sam već svršavao u toplo meso, a ona se izvila u most, ležala tako da su joj samo kosa i

stopala dodirivali kanabe, a ja sam ležao na mostu njenog tela i ostao međ njenim raširenim nogama dok nisam sasvim omekšao, tada sam se izvukao i legao pored nje. Disala je duboko, ležala je, po sećanju me pronašla rukom i milovala me po stomaku i celom telu... A onda je došlo vreme za oblačenje, vreme za rastanak i vreme za plaćanje, konobar je računao i računao i doneo račun koji je iznosio sedamsto dvadeset kruna, i ja sam odlazeći izvadio još dvesta i dao ih Jaruški, i kad sam izašao iz kuće *Kod Rajskih*, naslonio sam se na prvi zid i u mraku tako stajao naslonjen, zamišljen, i prvi put sam spoznao šta se dešava u tim lepim kućama u kojima se nalaze gospođice, ali rekao sam sebi: naučio si lekciju, već sutra ćeš opet doći ovde i glumiti gospodina, jer sam ih sve oduševio, došao sam kao malecki koji raznosi viršle na stanici, a odlazio sam kao neko mnogo značajniji i veći od bilo kog gospodina koji sedi u *Zlatnom Pragu* za stolom gde sede stalni gosti, gde mogu da sede samo gospođa, samo gradska elita...

Sutradan sam već gledao na svet potpuno drugačije, taj novac koji mi je otvorio vrata ne samo *Kod Rajskih* već i prema poštovanju, tek sam se naknadno setio da je gospođa Rajska, kad je na recepciji videla kako bacam dve stotine u vazduh, poletela ka mojoj ruci da je poljubi, i prvo sam pomislio da hoće da vidi koliko je tačno sati na ručnom satu koji još uvek nisam imao, ali taj poljubac nije bio namenjen meni, maleckom iz *Zlatnog Praga*, već tom novcu, tom koji sam imao ja, ja koji još uvek imam hiljadu kruna sakrivenih ispod kreveta i koji mogu da imam para, ne onoliko koliko mi se prohte, nego koliko svakog dana zaradim prodajom toplih viršli na železničkoj stanici. I tako su me pre podne poslali s korpom po cveće, a na povratku sam video jednog penzionera kako četvoroonoške puzi po zemlji tražeći neki

novčić koji se otkotrljao, tek tada sam, putem, shvatio da kod nas u gostionici sede i baštovan, i glavni kasapin, i vlasnik parne mlekare, da se zapravo kod nas okupljaju oni koji nam dostavljaju hleb i meso, pa bi šef, kada bi pregledao frižider, često rekao: odmah idi kod mesara i reci mu da pokupi ono mršavo tele, i zaista, do večeri teletine više nije bilo, a glavni kasapin je sedeo kao da se ništa nije desilo, no taj penzioner je izgleda slabo video, pa je dlanom pipao po prašini, a ja mu rekoh: šta to tražite, deko, šta ste izgubili? I on reče da je izgubio dvadeset para, sačekao sam da ljudi prođu, uzeo šaku sitnine i bacio je u vazduh, brzo uhvatio korpu za ručke, zagnjurio se u karanfile i nastavio dalje, i kad sam se na ćošku okrenuo, video sam kako još nekoliko prolaznika puzi po zemlji, svi su mislili da su novčići ispali baš njima i međusobno se optuživali da im se vrati novac, klečeći se svađali, pljuštale su uvrede, čak se grebali po licu kao mačori u čizmama, a ja sam se nasmejao i odmah znao šta to pokreće ljude, u šta ljudi veruju i šta su sve spremni da urade za šaku novčića. A kad sam doneo cveće i video koliko ljudi stoji ispred naše kafane, potrčao sam u salu za goste, nagnuo se kroz prozor i punu šaku sitnine bacio tako da novčići ne padnu odmah kraj ljudi, već nekoliko metara dalje. Potom sam sišao i počeo da skraćujem stabljike karanfila, i u svaku vazu stavljao po dve grančice asparagusa i dva karanfila, i sve vreme sam gledao kroz prozor kako ljudi četvoronoške puze i skupljaju novac, moj novac, i svađaju se, jer je jedan video isti petoparac pre nego što ga je drugi podigao... Te noći, a potom i sledećih noći, sanjao sam i sanjario, pa i danju kad nije bilo posla, a morao sam da se pravim kao da nešto radim, kad sam glancao čaše i gledao ih kontra svetla i stavljao staklo na oko, video sam kroz njih na drugu stranu razbijeni trg i stub i nebo i oblake

na njemu, i danju sam sanjario o tome kako letim nad gradićima i gradovima i selima i varošicama, kako imam beskrajno velik džep i iz punih džepova uzimam novčiće i bacam ih po kaldrmi, uvek ih razbacujem kao sejač, ali uvek iza leđa prolaznika ili samo onih koji stoje, pune šake sitnog novca i vidim kako skoro niko ne odoli da ne pokupi te pare, kako se sudaraju glavama i svađaju, ali ja već letim dalje i to mi prija, i u snu bih osećao blaženstvo dok sam iz džepa vadio pune šake sitniša i bacao ih sledećim i sledećim grupama iza leđa, a novac bi zvonko padao na zemlju i kotrljao se, i imao sam tu sposobnost da kao pčela uletim u vagone, u vozove i tramvaje i iznenada bih odbacio šaku niklovanih novčića na pod, i svi bi se odmah sagli i sudarali jedni s drugima da sakupe sitniš za koji svako misli i pretvara se da je ispao samo i jedino njemu... To sanjarenje me je ohrabrivalo, pošto sam bio mali i morao sam da nosim visoki okovratnik od kaučuka, jer sam imao kratak vrat, pa mi se okovratnik nije usecao samo u vrat već i ispod brade, i tako, da me ne bi bolelo, držao sam stalno uzdignutu glavu, naučio sam tako da gledam s visine, jer nisam mogao da spustim glavu bez bola, pa sam se naginjao celim telom, i tako, s glavom zabačenom unazad, očiju poluzatvorenih sam gledao na svet kao da ga prezirem, kao da mu se podsmevam, kao da ga gledam s visine, toliko da su i gosti mislili da sam uobražen, naučio sam tako i da stojim i da hodam, stopala su mi stalno bila užarena, kao pegle, čudio sam se kako mi cipele nisu izgorele, toliko su me pekla stopala, pa sam ponekad bio očajan i iz očaja sipao hladnu soda-vodu u cipele, posebno na stanici, ali bi to pomoglo samo nakratko jer sam bio na ivici da se izujem i trčim u fraku pravo do potoka, da zaronim noge u vodu, pa sam zato ponovo i ponovo sipao soda-vodu u cipele, ponekad čak i komadić sladoleda, tada

sam shvatio zašto šef sale i konobari nose najstarije, najiznošenije cipele, one koje nalazite na đubrištu, jer samo u takvim cipelama možeš da izdržiš ceo dan na nogama, a isto je bilo i sa sobaricama i blagajnicama, svi smo patili od stopala, uveče, kad bih se izuo, noge su mi bile prašnjave do kolena, kao da sam ceo dan proveo u uglju, a ne po parketima i tepisima, to je bila ona druga strana mog posla, naličje života svih konobara, nas malečkih i šefova sala na celom svetu: bela, uštirkana košulja, blistavi beli okovratnik, i noge koje postepeno crne, kao da imam neku strašnu bolest koja počinje tako što telo odumire od stopala... ali!, svake nedelje bih uštedeo dovoljno za još jednu novu „gospođicu“, ta druga gospođica u mom životu bila je plavuša. Kad sam ušao, ponovo su me pitali šta želim, rekao sam da želim da večeram, ali, naravno, u *chambre séparée*, a kad su me pitali: s kim?, pokazao sam na plavušu i opet sam bio zaljubljen, u tu svetlokosu, čak je bilo još lepše nego prvi put, iako je prvi put bilo nezaboravno. I tako sam stalno testirao moć novca, naručivao sam šampanjac, ali sam ga prvo probao, gospođica je morala da pije isti kao ja, jer više nisam dozvoljavao da meni sipaju vino, a njoj limunadu. Dok sam ležao go i gledao u plafon, a plavuša ležala pored mene i gledala takođe u plafon, odjednom sam ustao, izvadio božure iz vaze i počeo da kidam latice, pa sam joj oko stomaka poređao venac od božurovih latica, bilo je to toliko lepo da sam se sam sebi začudio, devojka se pridigla i pogledala svoj stomak, ali latice su padale, pa sam je nežno pritisnuo da opet legne, skinuo sam ogledalo sa zida i postavio ga tako da može da vidi kako je njen stomak divan s tim laticama oko njega, rekao sam: ovo je divno, kad god dođem, a ovde bude cveća, obložiću ti stomak, ona je rekla da joj se to nikada nije dogodilo, takvo odavanje počasti njenoj lepoti, i rekla je da se,